

Аkad. 1850, 210; прекрасна оценка на тоя трудъ вж. у Котляревскій, О погребальныхъ обычаяхъ языческихъ Славянъ. Москва 1868, Прибавленіе 06 и след.

⁷ Котляревскій op. cit. 59—62.

⁸ Вукъ Караджичъ, Примѣри српско-славенскогъ језика 7. Ис.: „Аште кто въ Българѣхъ бждеть въ Бохмитѣхъ“ и пр.

⁹ Лѣтопись по Лавр. списку, С. П. 1871 стр. 10.

¹⁰ Горскій и Невоструевъ, Описаніе рукописей Моск. синодальной библ. II. 2, 227. Ягичъ въ *Starine jugoslav. Akad.* V. 34.

¹¹ Различнитѣ теории за произхода на българитѣ най-сполучливо сжъ съпоставени отъ Дринова въ съчинението Погледъ врѣхъ произхожданье-то на българскій народъ и начало-то на българска исторія. Виена 1869, 80 и след. ср. *Časopis čes. Musea* 1871, 87.

¹² Дветѣ партии забравили едно много важно обстоятелство. Българитѣ на Испериха и неговитѣ приемници заемали не повече отъ една четвъртъ отъ онова пространство, което сега се заема отъ говорещия по славянски български народъ. Едва следъ като изтекли два вѣка, тѣхното владичество се разширило отвждѣ Балканитѣ въ Тракия и Македония, които въ 679 год. били още отдавна славянизирани. Вече поради това българитѣ, които въ 679 год. заемали Мизия, не могатъ се смѣта за прадѣди на цѣлия днешенъ български народъ.

¹³ Шафарикъ, *Sebrané spisy* II. 176. Куникъ, Тохтамышъ и Фирковичъ (С.-Б. 1876) 39, смѣта за доказано, че българскитѣ ханове, които преминали Дунава въ VII вѣкъ и покорили седемъ славянски племена въ Мизия, били отъ *тюркски* произходъ.

¹⁴ Разсжддението на руския историкъ Иловайски за славизма на прабългаритѣ (1874) до сега не сме имали случай да видимъ.

¹⁵ Въ срѣднитѣ вѣкове пишели обикновено Българинъ. Сега така изговарятъ само въ Тракия; но въ другитѣ мѣстности и въ книжовния езикъ народното име е Българинъ, отдето латинското *Bulgarius*, грѣцк. *Βούλγαρος*, руск. Болгаринъ.

